

ného přesvědčení posouditi, zda ten který skutkový údaj jest míti za pravdivý čili nic, opravňuje soud, by měl při svém rozhodování zřetel jako na prostředky průvodní i na listiny, které jsou stíženy jinými vadami a nedostatky, než jaké má na mysli § 296 c. ř. s., tedy na př. i na listinu, která, jako je tomu v tomto případě, není opatřena podpisem některé ze smluvních stran. Nemusí tudíž ani padělaná listina soukromá, která, byvši arcí původně listinou pravou, nevykazuje všech zákonných náležitostí své platnosti, postrádati povahy listiny, jejíž předložení za důkazní prostředek ve sporu je způsobilým, uvésti v omyl a způsobiti škodu. Připomenouti dlužno, že se ku konci rozhodovacích důvodů napadeného rozsudku děje zmínka také o tom, že Ž. a M. jako kontrahenti využili a vykořisťovali lehkomyšlnosti obžalovaného. Než nehledě k tomu, že v samotných důvodech rozsudkových je řeč pouze o podezření, dovozuje se i tu ze zmíněného zjevu opět jen pochybnost o p l a t n o s t i smlouvy a připouští se dokonce výslovně, že takováto pochybnost nemá pro trestní řízení podstatného významu; ve skutečnosti nemá proň významu vůbec. Bylo proto odůvodněné zmateční stížnosti vyhověti a rozsudek jako zmatečný podle čís. 9 a) §u 281 tr. ř. zrušiti. Ve věci samé rozhodnouti nebylo však zrušovacímu soudu možno, jelikož, jak patrné z toho, co uvedeno v rozsudku, ani v jeho rozhodovacích důvodech nejsou zjištěny četné skutečnosti, které by při správném použití zákona bylo nálezu jak ve směru objektivním, tak zejména po stránce subjektivní za základ položit. Tu pak dlužno zdůrazniti, že jsou sice ve spisech naznačeny okolnosti, jež vzbuzují vážné pochybnosti o zlém úmyslu pachatelově, než zrušovacímu soudu schází v napadeném rozsudku jakýkoliv skutkový podklad v tomto směru. Nezbylo tudíž než odkázati věc podle §u 288 čís. 3 tr. ř. na soud první stolice, by ji opětovně projednal a rozhodl, a kdyby dospěl k přesvědčení o vině obžalovaného, zejména uvažoval také o tom, zdali tu jde o dokonaný čin, či o pouhý pokus.

Čís. 1646.

Ochrana známek (zákon ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák.).

Pro otázku promlčení (§ 530 tr. zák.) jest směrodatným den, kdy bylo učiněno trestní oznámení, nikoliv, kdy byl podán spis obžalovací.

Při obrázkových známkách rozhoduje o otázce šálivosti známek celkový dojem na obyčejného kupujícího.

Ochrana zákona vztahuje se i na takové formy, jež chráněnou známku reprodukují s nějakou změnou, pokud jí nezaniká podobnost a způsobilost k oklamání.

Ta okolnost, že známka byla bez pozastavení zapsána pro pachatele do rejstříku, nevylučuje ještě jeho trestné zasáhnutí do staršího práva osoby třetí.

S odsouzením pro §§y 23, 25 zákona není spojena ztráta práva volebního.

(Rozh. ze dne 28. května 1924, Kr I 641/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Lito-

měřících ze dne 12. května 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §§ů 23 a 25 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák., vyhověl v neveřejném zasedání odvolání obžalovaného co do výroku, jímž vyslovena byla ztráta práva volebního a rozsudek v tomto výroku zrušil, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Důvodem zmatečnosti dle čís. 9 b) a 10, správně jen čís. 9 b) §u 281 tr. ř. dovozuje stížnost, že byl rozsudkem zákon porušen, pokud jde o otázku, zda jsou tu okolnosti, pro které skutek přestává býti trestným. Důvod ten provádí v ten rozum, že soud nedbá toho, že žalující firma zvěděla o domnělém porušení svého práva již dne 22. prosince 1922, obžalobu však vznesla teprve 15. března 1923, tedy po uplynutí zákonitě šestinedělní lhůty, dále, že se nejedná v tomto případě o trvalý delikt, že obžalobce toho neprokázal, a že je čin trestný téhož rázu naprosto vyloučen, jelikož všechno zboží a vytloukácké desky byly zabaveny, takže obžalovaný nemohl pokračovati ve zdánlivém trestném jednání; dále v této příčině uplatňuje, že soud nedbal obhajoby, v protokolu o hlavním přelíčení ovšem neosvědčené, že firma Sch. pozastavené jednání odpustila tím, že ve svých dopisech prohlásila, »že si vyhrazuje veškeré právo k ochraně svých známek«, a v dopisu ze dne 30. prosince 1922 výslovně oznámila, že »navrhne vymazání známky pro obžalovaného zanesené«, z čehož prý vyplývá, že se spokojila, domáhati se vymazání známky civilní žalobou, a že se vzdala trestního stíhání. Konečně s hlediska téhož důvodu stížnost ještě doličuje, že obžalovaný předpokládal, že úřad, příslušný k registrování známek, známku, již obžalovaný pro sebe ohlásil, zamítne, kdyby nebyla přípustnou, a že, když se to nestalo, nastal u obžalovaného omyl ohledně skutkových okolností, zlý úmysl vylučující, to tím spíše, jelikož obžalovaný byl 8 roků bez přerušeni na vojně a následkem těžkého poranění hlavy pozbyl skoro úplně paměti, na důkaz kteréž okolnosti předkládá lékařský »záznamný list« a navrhuje výslech lékaře Dra K-a a lékařskou prohlídku. Pokud posléz uvedené vývody doličují okolnosti, jež v první stolici nepřišly na přetřes, nelze k nim vůbec přihlížeti, a taktéž není ve zrušovací řízení místa pro nové návrhy. Přijdou tedy v úvahu co do otázky promlčení činu jen ony okolnosti, jež byly v rozsudku zjištěny. V té příčině bylo soudem zjištěno, že žalující firma v prosinci 1922 zjistila, že obžalovaný oproti svému slibu své výrobky opatřuje známkou hvězdou a že tuto známku následkem dopisu, žalující firmou mu zasláního, změnil tak, že hvězda byla obklíčena kruhem, a že ve svém jednání pokračoval přes to, že byl firmou Sch. varován před dalším zasáhnutím do jejího práva. Pro domněnku, že žalující strana již dříve než v prosinci 1922 o trestném jednání obžalovaného věděla, není ve spisech žádné opory a stížnost sama toho ani netvrdí. Vzhledem k tomu, že soud zjišťuje, že obžalovaný pokračoval v trestném jednání i po dopisu žalující firmy ze dne 30. prosince 1922 a trestní oznámení bylo učiněno již 23. ledna 1923 — a tato okolnost jest směrodatnou, nikoliv, jak stížnost mylně za to má, p o d á n í o b ž a l o v a c í h o

s p i s u — nepochybil soud, vysloviv, že promlčení nenastalo. Není tedy důvod dle čís. 9 b) opodstatněn.

Pod hledisko důvodu zmatečnosti dle čís. 9 a) §u 281 tr. ř. (nesprávně 9 b) a 10) spadají vývody, že soud nesprávně posoudil věc po právní stránce, vycházejí prý z mylného předpokladu, že registrování obrázkové známky zbavuje každou jinou osobu práva, by obrázkový motiv v jiném provedení pro sebe užila, dále vývody, že o úmyslném provinění obžalovaného lze mluvit tím méně, jelikož z korespondence jest zřejmo, že obžalovaný až do srpna 1922 vůbec nevěděl, že firma Sch. má chráněnou známku hvězdu, a obžalovaný, zvěděv o tom, postaral se o změnu této známky a mimo to musil předpokládati, že registrovací úřad, po případě ministerstvo obchodu jsou povinny, by zabránily zneužití chráněné známky, což se — když obžalovaný podal žádost o zápis své známky (hvězdy s kruhem) — nestalo, takže obžalovaný mohl předpokládati, že není závady pro užití této známky. Konečně stížnost co do důvodu čís. 9 a) §u 281 tr. ř. ještě zdůrazňuje, že zaměnitelnost zmíněných známek jest tím spíše vyloučena, jelikož je tu rozdíl i ve velikosti hvězdic a tyto se odlišují i tím, že hvězda firmy Sch. jest v mýdle vyhloubena, kdežto hvězda, použitá obžalovaným, jest vypouklá. Ani v těchto směrech nemá stížnost pravdu. Co do otázky podobnosti známek a způsobilosti, by byly obecně zaměněny, nutno podotknouti, že řešení této otázky spadá do oboru skutkově zjišťovací činnosti nalézacího soudu a že je možno dotýčný výrok s hlediska §u 281 čís. 9 a) tr. ř. napadati jen tehdy, prokáže-li stížnost, že soud dospěl k svému zjištění na nesprávném právním podkladě. V tomto ohledu vychází nalézací soud právem se stanoviska, že jako kupující přicházejí v úvahu obyčejní lidé, dále, že rozdíl mezi obrázkovými známkami, pro firmu Sch. chráněnými, a známkou, obžalovaným použitou, jest tak nepatrným, že mohl obyčejnému kupiteli ujíti, a že odchylky mohou býti zpozorovány jen za použití zvláštní pozornosti, jaké obyčejný lid při koupi nezachovává. Správným jest také názor nalézacího soudu, že směrodatným jest celkový dojem obrázkové známky v její celistvosti a nerozkládá obrázkovou známku na její součástky, často malicherného rázu, takže v projednávaném případě jest charakteristickým obrazem hvězda a nesejde na tom, že jedna hvězda je prý vyhloubena, druhá vypouklá. Správnému úsudku nalézacího soudu není na závadu ani, že hvězda, obžalovaným užitá, jest obklíčena kruhem, neboť ochranný obvod, utvořený pro známku, vztahuje se i na takové formy, jež chráněnou známku reprodukují s nějakou změnou, pokud tou změnou nezaniká podobnost a způsobilost k oklamání. Takové zaniknutí podobnosti však soud nalézací na základě svého vlastního zpozorování výslovně vylučuje. Namítá-li stížnost konečně ještě, že obžalovaný užil jen svého práva, jelikož pro něho byla známka zapsána do rejstříku, stačí poukázati na to, že tato okolnost nevyklučuje trestného zasáhnutí do staršího práva a že v projednávaném případě byl zlý úmysl obžalovaného prokázán tím, že soud zjistil, že firma Sch. známku hvězdu, obklíčenou kruhem, pozastavila a že obžalovaný vědomě používal nadále známky, způsobilé k oklamání. Bylo proto zmateční stížnost zavrhnouti.

Nalézací soud neprávem vyslovil u obžalovaného ztrátu práva volebního. Na ztrátu práva volebního lze naléztí toliko při odsouzení pro takový trestný čin, pro který podle platných ustanovení ztráta práva volebního nastává, a to jen tenkrát, spáchán-li byl tento čin z pohnutek nízkých a nečestných, pokud ovšem zvláštním zákonem jinak není výslovně ustanoveno. Přečin, jímž byl obžalovaný vinným uznán, není v žádném zákoně, zejména ne v českém volebním řádu do obcí ze dne 16. dubna 1864, čís. 7 z. zák., ani v žádném jiném zákoně, uveden jako takový trestný čin, pro který ztráta práva volebního nastává; nelze proto s odsouzením ztrátu práva volebního v žádném případě spojití.

Čís. 1647.

Zákon na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.

Pro otázku, zda jde o tajné sdružení ve smyslu §u 17 čís. 1 zákona, jest nerozhodno, byl-li cizozemský spolek řádně zřízen dle zákonů státu, v němž má své sídlo, a vykonává-li v něm svou činnost s vědomím tamních úřadů, či skrývá-li se před cizozemskou veřejností; rozhodným jest pouze, že spolek ten úmyslně tají svou jsoucnost před úřady zdejšího státu, na jehož území se činnost a konečné cíle spolku vztahují.

(Rozh. ze dne 30. května 1924, Zm I 156/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. února 1924, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přečinem podle §u 17 čís. 1 odstavec druhý zákona z 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti čís. 9 a) — 10 správně jen 9 a) — §u 281 tr. ř. Namítá, že stěžovatel neměl býti uznán vinným přečinem podle §u 17 čís. 1 druhý odstavec zákona na ochranu republiky, poněvadž prý spolek, jehož byl obžalovaný členem, nelze pokládati za tajnou organizaci ve smyslu cit. zákonného ustanovení, ježto jde o spolek cizozemský, vyhovující předpisům státu, v němž má své sídlo, tedy spolek dovolený, nikoliv tajný. Pouhé členství v takovém spolku není prý trestné, uváží-li se, že jeho stanovy nesledují činnost podvratnou, nýbrž pouze uskutečnění práva sebeurčení Němců v Čsl. republice, tedy účel nikoliv nutně protistátní. Mimo to dlužno prý pokládati obsah stanov za pouhý politický projev (program), jímž bezpečnost státu nemůže býti ohrožena a takové projevy prý vůbec nespádají pod trestní sankci zákona na ochranu republiky. Avšak zmateční stížnost jest na omylu. Pro posouzení otázky, zda jde o tajnou organizaci čili nic, jest úplně lhostejno, byl-li cizozemský spolek dovoleně zřízen dle zákonů cizího státu, v němž má